

Arrest

nr. 267 673 van 1 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 29 juni 2019 België binnen en dient een verzoek om internationale bescherming in op 9 juli 2019.

1.2. Op 23 september 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. X van 4 maart 2021 werd deze beslissing bevestigd.

1.3. Zonder het land te hebben verlaten dient verzoeker op 13 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat een "verklaring volgend verzoek" werd opgesteld, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 mei 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. Op 21 juni 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing wordt op 22 juni 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Lor afkomstig uit Khoramabad en Iraans staatsburger. U bent stabiliteitsingenieur van beroep, ongehuwd en kinderloos. Op 9 juli 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij u het volgende verklaarde. U kreeg toen u jonger was enkele keren problemen met de autoriteiten. U werd een paar keer aangehouden omdat u korte mouwen droeg, op straat wandelde met een vriendin en omdat u werd betrappt wegens het consumeren van alcohol. Deze gebeurtenissen waren echter voor u geen reden om uw land te verlaten. In de loop der jaren ontwikkelde u een afkeer t.o.v. de islam en via uw neef H. A. – hij is pastor van een kerk in Malmö, Zweden – maakte u kennis met het christendom. Hij vertelde u wel eens aan de telefoon over het christendom. Op 2 farvardin 1398 (= 22 maart 2019 volgens de Gregoriaanse kalender), rond Perzisch Nieuwjaar, besloot u om goede voornemens te maken en om ook christen te worden. Aan de telefoon sprak H. een verlossingsgebed uit waarop u ‘amen’ zei. H. was uw enige bron van informatie i.v.m. het christelijke geloof en in Iran had u geen Bijbel of ging u niet naar een huiskerk. H. leerde u bidden en u dankte God dat u kon eten, slapen en aan een nieuwe dag mocht beginnen. Omdat u geen Bijbel had, verzoon u uw eigen gebeden in het Farsi. Op 2 azar 1398 (= 23 november 2019) kreeg u ruzie met uw buurvrouw S. T. M.. U had geregeld woorden met haar omwille van de geluidslast die zij volgens u maakte. Die dag besloot zij om 5 uur ’s morgens luide koranverzen af te spelen waardoor u niet meer kon slapen. Om 7 uur vond u dat het genoeg was en ging u aanbellen. U kreeg ruzie met haar en ze zei dat, indien u een echte moslim was, u gewoon moest meeluisteren naar de verzen. De ruzie liep uit de hand, uw buurvrouw spuwde u in het gezicht en u sloeg de Koran die ze vasthad uit haar hand. In al uw woede vertelde u haar dat u geen moslim bent maar een christen. Uw vader werd zo ineens ook op de hoogte gesteld van uw bekering en sloeg u verontwaardigd twee keer in het gezicht. Hij vermoedde dat uw neef in Zweden hier iets mee te maken had, belde hem op en schold hem uit aan de telefoon. U wist tijdens het incident nog niet dat uw buurvrouw voor de Sepah en de Ettelaat werkte. U vermoedde wel dat ze een vrouw was die vaak naar het Huis van de Koran ging of werkte voor de Basij. Op 4 azar 1398 (= 25 november 2019) werd u om 14 uur door twee mannen van de Ettelaat opgepakt aan uw woning. U zat zes maanden in voorhechtenis maar kwam op 5 khordad 1399 (= 25 mei 2020) vrij door het afgeven van de eigendomsakte van uw winkel. In de gevangenis werd u op een zeer gewelddadige manier verhoord – ze braken zelfs uw tanden – en werd er u gevraagd naar uw werk en of u niet spioneerde voor Israël. U ontkende dit ten eerste. Toen u na zes maanden vrij kwam had u twee maanden de tijd alvorens u definitief veroordeeld zou worden door de revolutionaire rechtbank van Khoramabad voor uw bekering. Uw vader was nog steeds kwaad en omdat u zijn reputatie om zeep had geholpen, wou hij u zo snel mogelijk het land uit krijgen. Hij regelde een smokkelaar die u voor 9500 euro naar Europa wou brengen. U dook eerst een maand onder bij uw oom A. A. in Karaj en nadien ontving u via een reisbureau een illegaal geregeld visum voor Servië. Hiermee vertrok u op 6 tir 1398 (= 27 juni 2019) met het vliegtuig naar Servië. Van de luchthaven werd u naar een bos gebracht waar uw paspoort en mellikaart (nationale kaart) werden verscheurd. De vroege ochtend nadien vertrok u met een auto naar Noord-Macedonië waar u een bus nam tot in Athene, Griekenland. Een smokkelaar genaamd M. kwam u ophalen in Griekenland. U kreeg een vals Bulgaars paspoort op naam van A. S. – u verfde uw haren om op hem te lijken – waarmee u zonder problemen op 29 juni 2019 naar Charleroi reisde. Uiteindelijk ging u zich aanmelden bij de politie in Charleroi, gaf u uw vals paspoort af en diende u op 9 juli 2019 in Brussel een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde dat u door uw bekering tot het christendom niet meer naar Iran kon terugkeren. Een maand nadat u in het opvangcentrum van Couvin terecht kwam, ging u voor het eerst naar de kerk in Couvin - dit was een katholieke kerk omdat u noch in Couvin noch in het vlakbij gelegen Chimay een protestantse kerk vond - en de laatste keer ging u een maand à anderhalve maand voor de coronacrisis begon. In het begin ging u met enthousiasme, maar u vond de leden van de kerk niet bepaald vriendelijk, waardoor u geleidelijk aan uw enthousiasme verloor. U ging in totaal vijf à zes keren naar de kerk. U bad af en toe in het opvangcentrum samen met N. M. en een jongen van wie u de naam niet kende. U had geen contact meer met uw familie in Iran maar via uw neef in Iran hoorde u dat er verschillende keren papieren van de rechtbank toekwamen met de vraag om u aan te melden bij de revolutionaire rechtbank. Uw eerste verzoek werd op 23 september 2019 geweigerd door het Commissariaatgeneraal. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 4 maart 2021. Zonder het land te hebben verlaten diende u op 13 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde dat u vreest de

doodstraf te krijgen vanwege uw bekering. U stelde dat u bij uw vorig verzoek uw verhaal over uw bekering niet goed kon overbrengen vanwege de trauma's die u opliep bij uw marteling, en dat u er nu beter over kan vertellen. U hoopt op een tweede kans zodat u uw problemen nog eens goed kan uitleggen, want daar was u bij het eerste interview niet klaar voor. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: attesten van uw psycholoog P. D. (dd. 09.02.2021, 16.03.2021, 23.03.2021, 02.05.2021) waarin zij weergeeft wat u haar heeft vertelt en stelt dat u psychologisch kwetsbaar bent en symptomen vertoont die geassocieerd worden met post-traumatische stress en chronische stress; een attest van dokter N. B. Fedasil met een overzicht van uw klachten en littekens (dd. 10.02.2021); De Griekse identiteitskaart van K. R., waarin deze stelt dat hij in Griekenland actief is in de kerk en u na enkele sessies met hem in Jezus ging geloven; twee brieven van D. R. van de Iraanse kerk in Brussel waarin wordt gesteld dat u voor het eerst naar de kerk kwam op 18 oktober 2020 en via Zoom elke zondag de viering volgt (dd. 12.01.2021 en 11.04.2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er – naar analogie met de vaststellingen gedaan door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming – onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u ter staving van onderhavig volgend verzoek d.d. 13/4/2021 een aantal attesten neerlegt van uw psycholoog P. D. (dd. 09.02.2021, 16.03.2021, 23.03.2021, 02.05.2021) die o.m. aanwijzingen bevatten van het precaire karakter van uw fysieke en psychische gezondheidstoestand, moet immers worden vastgesteld dat u in de “Vragenlijst ‘Bijzondere procedure noden’ DVZ” d.d. 20/5/2021 überhaupt géén elementen of omstandigheden signaleerde die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming actueel kunnen bemoeilijken, evenals dat de DVZ in zijn “BEOORDELING BIJZONDERE PROCEDURELE NODEN” van diezelfde datum concludeerde dat u “geen procedurele noden heeft.” Overigens moet hieraan worden toegevoegd dat uit de verklaringen die u nog diezelfde dag aflegde bij de DVZ in het kader van uw huidig verzoek (verklaring volgend verzoek, d.d. 20/5/2021) niet blijkt dat u op dat moment niet bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen of niet in staat zou zijn geweest om de nieuwe elementen ter ondersteuning van uw volgend verzoek op nuttige wijze toe te lichten. Integendeel, uit de verklaringen die u toen aflegde blijkt dat het onderhoud bij de DVZ op een normale wijze is verlopen, dat u de gestelde vragen begrepen heeft, en dat u duidelijke antwoorden hebt gegeven.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten in het kader van huidig volgend verzoek gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen en in de mogelijkheid verkeerde om uw motieven ter ondersteuning van huidig volgend verzoek op dienstige wijze kenbaar te maken. Er zijn bijaldien geen overtuigende elementen voorhanden die in de weg staan dat de commissaris-generaal zich op duidelijke wijze zou uitspreken over de niet-ontvankelijkheid van onderhavig volgend verzoek op basis van de schriftelijke stukken in uw administratief dossier, noch waaruit zou kunnen blijken dat de rechtsgeldigheid, betrouwbaarheid en draagkracht van onderstaande motieven die aan de basis van deze beoordeling liggen op betekenisvolle wijze worden ondermijnd.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bekering tot het christendom. Uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam en uw motivatie om christen te worden, het moment van uw bekering, uw beperkte geloofsactiviteiten in België en in Iran, uw verklaringen omtrent het doopsel en uw beperkte kennis aangaande het christendom tastten de geloofwaardigheid van uw bekering aan, en gezien een aantal merkwaardigheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen kon er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering zou hebben gekend. Bijgevolg werd uw kerkbezoek in België als opportunistisch van aard beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De Raad voegde nog toe dat de geloofwaardigheid van uw bekering verder werd ondermijnd door het doopcertificaat van uw neef dat u neerlegde, waaruit bleek dat deze pas in mei 2018 zou zijn gedoopt, i.e. nadat u volgens uw verklaringen al contact had met hem in de hoedanigheid van pastor van een eigen kerk. Betreffende het attest van de Iraanse kerk van Brussel (dd. 12.01.2021) waarin werd gesteld dat u sedert 18.10.2020 via Zoom de misvieringen van deze kerk volgde, merkte de Raad op dat dit plotse regelmatig 'kerkbezoek' vanaf de maand volgende op de ontvangst van uw weigeringsbeslissing van het CGVS bezwaarlijk kon worden beschouwd als een bewijs dat u zich vanuit een oprechte, diepgewortelde en persoonlijke geloofsovertuiging zou hebben bekeerd tot het christendom. Aangaande het door u neergelegde attest van dokter N. B. wees de Raad erop dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en de arts, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Gezien er niet het minste geloof kon worden gehecht aan het door u ten berde gebrachte asielrelaas, kon aldus niet worden aangenomen dat u de in het medische attest aangehaalde verwondingen zou hebben opgelopen in de door de arts geschetste omstandigheden. Evenmin kon door de Raad worden ingezien hoe voormelde arts die geen psychiater is op basis van een eenmalige consultatie op 10 februari 2021 en op basis van enkele opgelijste "plaintes subjectives" tot de conclusie kon komen dat u lijdt aan een zware depressie en posttraumatische stress. Nergens werd door deze arts verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kon worden afgeleid. Betreffende het door u neergelegde attest van klinisch psycholoog P. D. (dd. 09.02.2021) waarin wederom gewag werd gemaakt van posttraumatische stress, waarbij tal van psychische problemen werden opgesomd en waarbij werd geconcludeerd dat u moeilijkheden kon ondervinden bij het op een coherente wijze naar voor brengen van bepaalde elementen van uw asielrelaas wees de Raad erop dat ook dit attest niet werd opgesteld door een psychiater doch door een psycholoog en dat nergens werd verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kon worden afgeleid. Uit het attest bleek dat u pas sedert oktober 2020 – de maand na ontvangst van de weigeringsbeslissing van het CGVS – in behandeling was bij voormeld psychologe en dat de feitenvinding, annex conclusie van deze psychologe louter waren gebaseerd op de gezegden van uzelf afgelegd tijdens de sedert oktober 2020 tweemaal per maand gehouden psychologische onderhouds die doorgingen met de hulp van een tolk "Dari/Farsi". Daarenboven maakt het attest gewag van uw actuele toestand en gaf dit niet de minste duiding over uw psychische situatie voor oktober 2020. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwees immers louter opnieuw naar uw eerder verklaring, met name dat u de doodstraf zou vrezen omwille van uw bekering tot het christendom (verklaring volgend verzoek, vraag 19). Aangaande uw beweringen dat u er bij uw vorig verzoek ten gevolge van uw psychische problematiek niet toe in staat zou zijn geweest om correcte verklaringen af te leggen, dient te worden verwezen naar het hierboven aangehaalde arrest van de Raad waarin omstandig werd gemotiveerd waarom dit argument niet kon overtuigen. U legde geen enkele verklaring en geen enkel document neer dat deze vaststelling kan wijzigen. Het door u neergelegde attest van Fedasil legde u reeds neer in het kader van het beroepsprocedure, evenals het psychologisch attest dd. 09.02.2021. De overige attesten van uw psycholoog bevatten inhoudelijk geen andere informatie. Deze attesten kunnen de beoordeling van uw vorig verzoek dan ook niet wijzigen. Ook de brief van D. R. d.d. 12.1.2021 van de Iraanse kerk in Brussel werd reeds besproken in het kader van uw beroepsprocedure. De tweede brief van D. R. is inhoudelijk quasi identiek en heft evenmin de in het kader van uw eerste verzoek geformuleerde conclusies op. De door u neergelegde brief van K. R. heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter en heeft geen enkele objectieve bewijswaarde.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 2 en 3 van de ewt van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het "algemeen beginsel van voorzichtigheid", de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verduidelijkt dat hij nieuwe stukken heeft voorgelegd inzake zijn religieuze overtuiging en dat hij sinds zijn aankomst in België moeilijkheden ondervond om zijn asielrelaas volgens de vereisten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) over te brengen, dit onder meer door de trauma's die hij opliep, reden waarom hij ook psychologisch opgevolgd wordt. Verzoeker vervolgt dat niet zonder meer kan worden verwezen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake het beroep tegen zijn eerste verzoek, omdat dit werd gevelde zonder kennis van de nieuwe elementen aangevoerd in huidig volgend verzoek. De huidige psychologische attesten duiden op een opvolging op lange termijn en gebeuren dus niet in de context van een plotse opvolging een maand na de weigeringsbeslissing. De brief van D.R. betreft nu regelmatige kerkbezoeken. De verwerende partij legt dit alles echter naast zich neer.

Verzoeker legt nieuwe documenten neer betreffende zijn psychologische toestand. Deze liggen in het verlengde van zijn reeds eerder geconstateerde kwetsbaarheid en zijn dus coherent. Verzoeker verwijst naar het UNHCR-handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus en wijst op het subjectief en het objectief element van de vrees. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting en wijst op zijn psychologische stoornissen. Hij verwijst ook naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker benadrukt dat het aangesneden onderwerp (geloofsovertuiging) bijzonder delicaat en subjectief is, waardoor enige flexibiliteit en aangepaste vereisten dienen te worden voorzien. Verzoeker benadrukt dat een gedwongen terugkeer hem *de facto* wel degelijk in gevaar zou brengen, er zijn documenten van de rechtbank afgegeven aan zijn familie en hij vermoedt een zaak tegen hem. Daarnaast is er ook sprake van een effectieve uitoefening van het christelijk geloof in Europa die verzoeker duidelijk identificeert binnen de kerkgemeenschap, waardoor er een verhoogd risicoprofiel is. Verzoeker stelt dat in andere dossiers, de verwerende partij de alom geldende context in Iran ten aanzien van bekeerde christenen niet betwist en dus als gekend en aannemelijk beschouwt.

Verzoeker stelt dat elke persoon zijn eigen geloof beleeft met zijn eigen mate van toewijding en kennis, dat dit onmogelijk definieerbaar is en uiterst uiteenloopt van persoon tot persoon, verzoeker meent dat het voldoende is dat een religieuze overtuiging zodanig essentieel is voor de persoon, om aanspraak te maken op bescherming. Verzoeker verwijst naar rechtsleer in dit verband en rechtspraak van het Britse Upper Tribunal, evenals naar internetartikelen.

In hoofdorde vraagt verzoeker hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde vraagt hij om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen stukken bij het verzoekschrift

2.2.2. Ter zitting van 19 januari 2022 legt verzoeker een aanvullende nota voor met daarbij volgend stuk:

- een medisch attest van 24 juni 2021 waaruit blijkt dat verzoeker werd opgenomen in de spoeddienst op 15 juni en opnieuw op 24 juni 2021. Op 15 juni had verzoeker een suïcidepoging ondernomen nadat hij vernomen had dat zijn vader was overleden, op 24 juni had hij vernomen dat hij een negatieve beslissing had in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Verzoeker diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 9 juli 2019. Op 23 september 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad nr. 250 436 van 4 maart 2021 werd deze beslissing bevestigd. In dit arrest werden de nieuwe stukken besproken die verzoeker bij zijn verzoekschrift had voorgelegd. Zonder het land te hebben verlaten diende verzoeker op 13 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 juni 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

De motieven van deze beslissing luiden samengevat als volgt:

(i) in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt;

(ii) verzoekers eerste verzoek werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn bekering tot het christendom en daardoor evenmin aan de problemen die hij naar aanleiding van zijn beweerde bekering zou hebben gekend; zijn kerkbezoek in België werd bijgevolg als opportunistisch van aard beschouwd;

(iii) de Raad besprak in zijn arrest de documenten die verzoeker had voorgelegd;

(iv) *in casu* zijn geen nieuwe elementen aanwezig die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt: verzoeker verwijst in

zijn tweede verzoek immers louter opnieuw naar zijn eerdere verklaring, namelijk dat hij in Iran de doodstraf zou vrezen omwille van zijn bekering tot het christendom; aangaande verzoekers bewering dat hij bij zijn eerste verzoek niet in staat zou zijn geweest om correcte verklaringen af te leggen omwille van zijn psychologische problematiek, wordt verwezen naar het arrest van de Raad waarin wordt gemotiveerd waarom dit motief niet kan overtuigen, verzoeker legde geen verklaring of stuk neer dat deze vaststelling kan wijzigen; het attest van Fedasil en het psychologisch attest van 9 februari 2021 legde verzoeker reeds neer in de beroepsprocedure; de overige attesten van de psycholoog bevatten inhoudelijk geen andere informatie en kunnen de beoordeling dan ook niet wijzigen; de brief van D.R. van 12 januari 2021 werd reeds besproken in het kader van zijn beroepsprocedure; de tweede brief van D.R. is inhoudelijk *quasi* identiek en heft niet de conclusies op van in het eerste verzoek; de brief van K.R. heeft een gesolliciteerd karakter en heeft geen objectieve bewijswaarde;

(v) verzoeker brengt bijgevolg geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

2.3.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal niet van oordeel dat aan verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt voor te houden, bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er – naar analogie met de vaststellingen gedaan door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming – onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u ter staving van onderhavig volgend verzoek d.d. 13/4/2021 een aantal attesten neerlegt van uw psycholoog P. D. (dd. 09.02.2021, 16.03.2021, 23.03.2021, 02.05.2021) die o.m. aanwijzingen bevatten van het precaire karakter van uw fysieke en psychische gezondheidstoestand, moet immers worden vastgesteld dat u in de “Vragenlijst ‘Bijzondere procedure noden’ DVZ” d.d. 20/5/2021 überhaupt géén elementen of omstandigheden signaleerde die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming actueel kunnen bemoeilijken, evenals dat de DVZ in zijn “BEOORDELING BIJZONDERE PROCEDURELE NODEN” van diezelfde datum concludeerde dat u “geen procedurele noden heeft.” Overigens moet hieraan worden toegevoegd dat uit de verklaringen die u nog diezelfde dag aflegde bij de DVZ in het kader van uw huidig verzoek (verklaring volgend verzoek, d.d. 20/5/2021) niet blijkt dat u op dat moment niet bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen of niet in staat zou zijn geweest om de nieuwe elementen ter ondersteuning van uw volgend verzoek op nuttige wijze toe te lichten. Integendeel, uit de verklaringen die u toen aflegde blijkt dat het onderhoud bij de DVZ op een normale wijze is verlopen, dat u de gestelde vragen begrepen heeft, en dat u duidelijke antwoorden hebt gegeven.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten in het kader van huidig volgend verzoek gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen en in de mogelijkheid

verkeerde om uw motieven ter ondersteuning van huidig volgend verzoek op dienstige wijze kenbaar te maken. Er zijn bijaldien geen overtuigende elementen voorhanden die in de weg staan dat de commissaris-generaal zich op duidelijke wijze zou uitspreken over de niet-ontvankelijkheid van onderhavig volgend verzoek op basis van de schriftelijke stukken in uw administratief dossier, noch waaruit zou kunnen blijken dat de rechtsgeldigheid, betrouwbaarheid en draagkracht van onderstaande motieven die aan de basis van deze beoordeling liggen op betekenisvolle wijze worden ondermijnd."

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven niet betwist maar stelt dat voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming hiermee inhoudelijk rekening dient te worden gehouden. Inzake de voorgelegde psychologische attesten en de inhoud van zijn verzoek, wordt verwezen naar punten 2.3.10. en 2.3.11. van dit arrest.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de psychologische attesten die verzoeker heeft voorgelegd niet blijkt dat verzoekers psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In deze attesten wordt verwezen naar verzoekers klachten. In deze attesten wordt geen uitspraak gedaan over de mogelijke invloed op zijn dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van de procedure van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt in deze attesten geen melding gemaakt van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in de neergelegde attesten niet aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige, nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.7. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.8. In het kader van het huidig, volgend verzoek om internationale bescherming, blijft verzoeker vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven, namelijk dat hij in Iran de doodstraf vreest omwille van zijn bekering tot het christendom. Hij voegt toe dat hij omwille van zijn psychische problematiek zijn verhaal over zijn bekering niet goed kon overbrengen en dat hij nu zijn verhaal beter kan vertellen.

Ter staving van zijn huidig verzoek van 13 april 2021 legt verzoeker nog volgende documenten voor: een attest van Fedasil "constat de coups et blessures" van 10 februari 2021, attesten van zijn psycholoog d.d. 9 februari 2021, 16 maart 2021, 23 maart 2021 en 2 mei 2021, een brief van K.R. die in Griekenland erkend is als vluchteling, brieven van pastor D.R. van 12 januari 2021 en 11 april 2021.

2.3.9. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.10. In zover verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: "*In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwees immers louter opnieuw naar uw eerder verklaring, met name dat u de doodstraf zou vrezen omwille van uw bekering tot het christendom (verklaring volgend verzoek, vraag 19).*" De Raad merkt op dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek duidelijk werd geoordeeld en gemotiveerd dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas, deze weigeringsbeslissing en de erin aangehaalde motieven werden vervolgens bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 250 436 van 4 maart 2021 waardoor dit aldus kracht van gewijsde geniet. Door louter te verwijzen naar zijn eerder aangehaalde motieven en zonder meer opnieuw te stellen dat hij zal worden vermoord ingeval van een terugkeer, plaatst verzoeker de eerdere appreciatie niet in een ander licht.

Inzake de stukken die verzoeker heeft voorgelegd, verwijst de commissaris-generaal naar het arrest van de Raad nr. 250 436 van 4 maart 2021. In dit arrest, dat kracht van gewijsde heeft, wordt inderdaad het volgende overwogen over het attest van Fedasil "*constat de coups et blessures*" van dr. N. B. van 10 februari 2021, over het psychologisch attest van 9 februari 2021 en over de brief van D.R., pastor van de Iraanse kerk van Brussel van 12 januari 2021:

“Betreffende het bij een tweede aanvullende nota van 10 februari 2021 bijgebrachte medisch attest van Dr. N. B., “Médecine générale” eveneens van 10 februari 2021 waarin gewag wordt gemaakt van een zware depressie en posttraumatische stress, waarin onder meer een aantal littekens worden vermeld en waarbij tevens wordt opgemerkt dat een aantal opgelopen gebroken tanden het gevolg zijn toegediende slagen en dat een ingescheurd oor het gevolg is van mishandeling in de gevangenis wijst de Raad erop dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Gezien uit de gedane vaststellingen van verweerder genoegzaam blijkt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas, kan aldus niet worden aangenomen dat hij de in het medische attest aangehaalde verwondingen zou hebben opgelopen in de door de arts geschetste omstandigheden. Evenmin kan door de Raad worden ingezien hoe voormelde arts die geen psychiater is op basis van een eenmalige consultatie op 10 februari 2021 en op basis van enkele opgelijste “plaintes subjectives” tot de conclusie kon komen dat verzoeker lijdt aan een zware depressie en posttraumatische stress. Nergens wordt door deze arts verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit de psychische problematiek van verzoeker kon worden afgeleid.

Aangaande het bij een derde aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting op 11 februari 2021, gevoegde attest van de klinisch psychologe P. D. van 9 februari 2021 waarin wederom gewag wordt gemaakt van posttraumatische stress, waarbij tal van psychische problemen worden opgesomd en waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker moeilijkheden kan ondervinden bij het op een coherente wijze naar voor brengen van bepaalde elementen van zijn asielrelaas wijst de Raad erop dat ook dit attest niet werd opgesteld door een psychiater doch door een psycholoog en dat nergens wordt verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit de psychische problematiek van verzoeker kon worden afgeleid. Uit het attest blijkt dat verzoeker pas sedert oktober 2020 – de maand na ontvangst van de bestreden beslissing – in behandeling is bij voormeld psychologe en dat de feitenvinding, annex conclusie van deze psychologe louter zijn gebaseerd op de gezegden van verzoeker zelf afgelegd tijdens de sedert oktober 2020 tweemaal per maand gehouden psychologische onderhouden die doorgingen met de hulp van een tolk “dari/farsi”. Daarenboven maakt het attest gewag van de actuele toestand van verzoeker en geeft dit niet de minste duiding over verzoekers psychische situatie voor oktober 2020.”

“Waar verzoeker bij aanvullende nota van 18 januari 2021 een attest bijbrengt van de Iraanse Kerk van Brussel van 12 januari 2021 waarin wordt gesteld dat hij sedert 18 oktober 2020 via Zoom de misviering van deze kerk volgt, stelt de Raad vast dat dit plots regelmatig “kerkbezoek” vanaf de maand volgende op de ontvangst van de bestreden beslissing bezwaarlijk kan worden beschouwd als een bewijs dat verzoeker zich vanuit een oprechte, diepgewortelde en persoonlijke geloofsovertuiging zou hebben bekeerd tot het christendom. Dergelijk document doet derhalve geen afbreuk aan de motivering dat verzoekers voorgehouden bekering duidelijk een opportunistisch karakter vertoont teneinde op deze grond de vluchtelingenstatus ter verwerven en een verblijfsmachtiging in het Rijk te bekomen.”

De Raad sluit zich hierbij aan.

Verzoeker legde daarnaast nog volgende documenten voor: attesten van zijn psycholoog d.d. 16 maart 2021, 23 maart 2021 en 2 mei 2021, een brief van D.R., pastor van de Iraanse kerk van Brussel van 11 april 2021 en een ongedateerde brief van K.R. die in Griekenland erkend is als vluchteling. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“De overige attesten van uw psycholoog bevatten inhoudelijk geen andere informatie. Deze attesten kunnen de beoordeling van uw vorig verzoek dan ook niet wijzigen. Ook de brief van D. R. d.d. 12.1.2021 van de Iraanse kerk in Brussel werd reeds besproken in het kader van uw beroepsprocedure. De tweede brief van D. R. is inhoudelijk quasi identiek en heft evenmin de in het kader van uw eerste verzoek geformuleerde conclusies op. De door u neergelegde brief van K. R. heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter en heeft geen enkele objectieve bewijswaarde.”

De Raad stelt vast dat de overige attesten van verzoekers psycholoog inderdaad bevestigen dat verzoeker verder tweewekelijks bij haar op consultatie komt, dat hij psychologisch kwetsbaar is en dat hij dezelfde symptomen vertoont als deze die reeds vermeld werden in het attest van 9 februari 2021. De attesten zijn ook opgesteld op basis van verklaringen van verzoeker. In het attest van 16 maart 2021 wordt ook aangegeven dat een medische opvolging aangewezen is, verzoeker legt hiervan evenwel geen stukken bij. De Raad bevestigt dus het oordeel van de commissaris-generaal dat deze attesten

inhoudelijk geen andere informatie bevatten en er kan dus opnieuw verwezen worden naar het oordeel van de Raad in zijn arrest nr. 250 436. Waar verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek opmerkt dat hij eerst zijn verhaal niet goed kon vertellen en dit nu beter kan doen (adm. dossier, map tweede verzoek, stuk 6, verklaring volgend verzoek d.d. 20 mei 2021, vraag 16), wordt opgemerkt dat er in het dossier geen aanwijzingen zijn dat verzoeker de eerste keer moeilijkheden had om over zijn bekering te vertellen en dat hij bij zijn tweede verzoek aangeeft dat hij hoopt op een tweede kans *“zodat ik mijn problemen nog eens goed kan uitleggen want in het eerste interview was ik daar nog niet klaar voor”* (adm. dossier, map tweede verzoek, stuk 6, verklaring volgend verzoek d.d. 20 mei 2021, vraag 23). Ook in het verzoekschrift wordt in dit verband geen verdere duiding gegeven of vermeld wat verzoeker niet zou hebben kunnen meedelen, of wat hij verkeerd zou hebben weergegeven, bij het gehoor naar aanleiding van zijn eerste verzoek.

De brief van pastor D.R. van 11 april 2021 is inderdaad inhoudelijk *quasi* identiek aan zijn vorige en bevestigt dat verzoeker na de sluiting van de kerken door het coronavirus verder trouw de vieringen volgt via Zoom. Het feit dat verzoeker drie maanden langer de vieringen volgt via Zoom, doet geen afbreuk aan het feit dat in het arrest van de Raad nr. 250 436 werd vastgesteld dat dit kerkbezoek van verzoeker bezwaarlijk kan worden beschouwd als een bewijs dat verzoeker zich vanuit een oprechte, diepgewortelde en persoonlijke geloofsovertuiging zou hebben bekeerd tot het christendom en dat dergelijk document geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers voorgehouden bekering een opportunistisch karakter vertoont.

De ongedateerde brief van K.R., een in Griekenland erkende vluchteling die aangesloten is bij de “Athens Baptist Church”, betreft een getuigenis dat deze persoon verzoeker heeft ontmoet in Griekenland en hem geëvangeliiseerd heeft. De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft en geen afbreuk kan doen aan de voorgaande vaststellingen.

2.3.11. Ter zitting van 19 januari 2022 legt verzoeker bij aanvullende nota een medisch attest voor van 24 juni 2021 waaruit blijkt dat verzoeker werd opgenomen in de spoeddienst op 15 juni en opnieuw op 24 juni 2021. Op 15 juni had verzoeker een suïcidepoging ondernomen nadat hij vernomen had dat zijn vader was overleden, op 24 juni had hij vernomen dat hij een negatieve beslissing had in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat deze elementen geen nieuw licht werpen op de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. In zover dit stuk erop zou wijzen dat verzoekers gezondheidstoestand verslechtert, toont hij niet aan dat deze problemen in zijn hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.12. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven en bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.15. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.16. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET